

Fragment.

A nad tą ziemią, nad tą uśpioną
Płyną wciąż dżdże niebieskie,
I co płyną to w ziemi łono,
Przejrzyśtą rzucą łezkę.

A nad tą ziemią, nad tą zimową,
Obłoków ciężkich pełno.
A chmury trzęsą zwierzchną głową
I pruszą srebrną wełną.

A po tej ziemi, po tej stwardniałej.
Tumany białe chodzą.
I wichry, niby dziecienie małej.
Śpiewają, a zawodzą...

Ej, bo i prawda!... te dżdżu kruszyny
Rozbite w szare błyski,
Toż one mają miód łyzy matecznej.
Co spływa do kołyski.

A te obłoki, co tak nawałą,
Płyną wciąż w dal, jak duchy,
Toż one przędą sukienkę białą
I na pościółkę puchy.

A one wichry, onych mgieł tłumy,
Co w polu błędne brodzą,
Toż one do snu piosnki i dumy
Śpiewają, a zawodzą.

A po nad senną dziecięcą głową
Boża wciąż czuwa ręka,
Bo w mgłach i w puchach — nocką zimową,
Tam młoda śpi — wiosenka.

NASZE DZIECI.

Już od rana mały Wacio
Wesolutkie robił miny,
Bo przypomniał sobie o tem,
Że to jego imieniny.
Przyszedł tatuś i rzekł: „chłopeze“
Niech ci zawsze zdrowie służy,
Bądźże grzeczny i wesóły
I wyrośnij duży... duży.
Gdy wyrośniesz, nie miej miny —
Ni zmartwienia, ni frasunku; —
No... a teraz mów, co pragniesz
Mieć odemnie w podarunku?“
Myślał Wacio, wyrzekł wreszeie:
„Ja tatusiu o to proszę.
Niech mi tatuś w podarunku
Zbije dziś niegrzeczna Zosię!“

POJĘTNE DZIECKO.

Loleia. Mamusiu, kto to jest Paderewski?
Mama. To sławny artysta-muzyk.
Loleia. A co to znaczy artysta-muzyk.
Mama. To taki pan, który pięknie gra.
Na drugi dzień usłyszała katarynkę i Loleia
biegnie do mamy:
„Mamusiu, proszę o parę groszy dla Pade-
rewskiego!“

Dlaczego tak wcześnie.

— Co to? połowa marca dopiero, a ty
szukasz letniego pomieszkania.
— A bo gospodarz wyrzucił mnie z zi-
mowego...

TAKŻE KOMPLEMENT.

Pan X. Kto pana doktora leczy?
Lekarz. Ja się sam leczę.
Pan X. A zkadże znowu takie lekcceważe-
nie życia?

Scherzo. — Mazurek.

Skrzypią płozy nabijane,
Konie biegną w skok,
Jeżdżą sanie, jak pijane,
Z boku w bok — hej! — w bok...

A wio, siwe! przez rozłogi,
Przez ten srebrny bór,
Człek-se krzyknie: hej, hej, z drogi!
A las huknie wtór...

Choć samemu w tej odechłani
Leśnej coś się cni.
Mądrzy mówią: baba z sani —
Będzie koniom lżej...

I człękowi zawdy śmielej:
Zara inny duchy —
Ano mądrze powiedzieli:
Człek bez baby zuch!

Hej da-dana!... Ino żywo.
Wio, koniki, w lot!
Las się skończył... bies, czy dziwo?
Człek gdzieś wjechał w płot...

Toć i karczma będzie blisko,
Trzeby wytehnąć tu —
Rychtyk — wej-cie — jest karczmissko:
Hej, koniki, prru!...

Skrzypią płozy nabijane
Konie biegną wlot,
Jeżdżą sanie, jak pijane,
Rów, płot, czy nie płot...

Siwa czapka gdzieś nad uchem
Spadła sobie w bok, —
A wio, małe! ino duchem,
Ino w skok — hej! — w skok!...

Iskierki.

I znów powiedzieć sobie pozwolę,
Że kłam w przysłowiach jest bez ochyby,
Gdyż, pijąc wodę mętłą przy stole,
Nie mogę złapać żadnej w niej ryby.

— Podziwiam wspaniałe włosy hrabiny!
— Pod tym względem faktycznie skarżyć
się nie mogę na naturę: już w czernastym roku
życia miałam ciężki warkocz, zwisający aż po
pas; w osiemnastym dosięgnął kolan...
— A w szesnastym?

Przechodzień. Idę teraz do miasta, do ko-
ściółka św. Stefana, aby zobaczyć Sobieskiego
na pomniku Stahremberga, wystawionym przez
naszych wiedeńczyków na pamiątkę odsieczy
Wiednia w r 1683.

Jego znajomy. Pociąg niesiesz pan drabinę
ze sobą!

Przechodzień. Inaczej Sobieskiego nie zo-
baczę.

Humor to dziecię poezji, które uśmie-
chając się, bawi się łzami swojej matki, płą-
czącej po nieznanym ojcu.

Wstydlivość to — bilet wizytowy niewin-
ności.

Mężczyzna kocha tylko raz jedną i tę samą
kobietę.

Próby ze sztuki p. t. „Małżeństwo“, zwy-
kle odbywają się po przedstawieniu.

Odprowadź twoich gości aż na schody,
abyś widział na własne oczy, że już sobie poszli.

Złe cygara zbyt prędko gasną, dobre wy-
palają się zbyt prędko.

Na ulicy.

— Mały — jak ci na imię?
— Albo ja wiem.
— A jakże tatulu i matula na ciebie
wołają?
— Tatulu woła bębnie, a matula raku za-
tracony!

Nowa klasyfikacja adwokatów.

Ktoś proponuje rozklasyfikowanie adwoka-
tów. jak to się dzieje z lekarzami i tak: zaj-
mujących się sprawami kryminalnymi nazywa
„chirurgami sądowymi“, obrabiających sprawy
cywilne, „wewnętrznikami“, obrońców przy kon-
systorzu, adwokatami do „chorób sekretnych“.

I tak źle, i tak nie dobrze.

Grzmoci baba chłopą,
Grzmoci na kolendę!
Chłopisko się wije
I krzyczy: nie będę,
Baba jeszcze mocniej
Po łbie chłopą trzaśnie,
Za to, „że nie będziesz“
Bierzesz wały właśnie.

SYN TROSKLIWY.

— Czy jesteś w dobrym humorze tatusiu?
— Tak.
— I nie chciałybyś, żeby ci się humor ze-
psuł?
— Naturalnie.
— No to ci kiedyindziej pokażę swoją
cenzurę.

POMYLKA.

— Pa... pa... pani, ja pppanią wiel... wiel..
— Pan mię wielbi?
— Ależ jia pppanią wielce prrr... oszę
o rrr...ękę...
— Do ślubu?
— Nnoie! do ko... ko... kolejei.

Złote listki.

— Wei-hai-wei upadł pod naporem japoń-
czyków, a gors-t wytrzymuje mężnie napad połą-
czonych sił całej Europy.

Mówią poeci, że ozdoba noey jest księżyc;
rozsądny człowiek powie, że ozdoba noey jest
wykwintna koleacja.

Śmętna.

Śmętna patrzysz na świat boży
W oczach drży ci łza —
O dziewczeco, jakież smutek
Zdradza łezka ta?...

Pięknaś, gdyby wiosny urok
Otacza cię czar...
Lecz ta łezka?... Czyż wyrazem
Jest przedwczesnych kar?...

Podaj rączkę twą maleńką
Chcę ci... mężem być —
W mych ramionach będziesz mogła
Znów o szczęściu śnić. *)

Emil Holońd.

Mała różnica.

Przy kontroli podatkowej, rewizor zapytuje
aktora:

— Nie masz pan gdzie jakich kapitałów,
listów zastawnych, lub coś podobnego?

— Listów zastawnych? — powtarza zdum-
iony aktor — chyba pan rewizor ma na myśli...
kwity zastawne?

*) Niewiadomo nam, czy ta panna „z łezką“
podała rączkę i poszła w te ramiona. (Przyp. Red.)